

РЕШЕНИЕ

№ 22860

гр. София, 03.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Златка Илиева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Стоева
Ваня Стоянова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора
Александър Павлов, като разгледа дело номер **4604** по описа за **2025** година
докладвано от съдия Ваня Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е касационно и е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с
чл.63в ЗАНН.

Делото е образувано по повод подадена касационна жалба от „ИФ 81“ЕООД, ЕИК[ЕИК] от
[населено място] срещу Решение № 1173 от 28.03.2024г. по описа на СРС, с което е потвърдено
НП № 22-2400325 от 20.11.2024 г., издадено от Директор на дирекция „Инспекция по труда“ - С.,
с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), за нарушение на чл.
415, ал. 1 от КТ, на „ИФ 81“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание
„имуществена санкция“ в размер на 1500 лева, като правилно и законосъобразно. Със съдебното
решение е осъдено „ИФ 81“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция инспекция по труда С.,
сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение. С жалбата се иска отмяна
на решението, като неправилно, издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон.
Сочи се, че не е установено нарушението да е извършено по вина на дружеството.Заявява, че
безспорно предписанието не е изпълнено, но наказаното дружество е положило всички възможни
усилия да изпълни издаденото предписание, но лицето на което се дължи трудово
възнаграждение не е намерено. Позовава се на разпоредбата на чл.270, ал.3 от КТ, трудовото
възнаграждение може да бъде превеждано по посочена от работника сметка, едва след направено
писмено искане, каквото в случая липсва. Счита, че следва да се вземат предвид и показанията
на свидетелите от страна на жалбоподателя, които намира за последователни, непротиворечиви, в
съответствие с писмените доказателства по делото, а именно изпратена покана до В. Т. да се
яви и да получи своите трудови възнаграждения. В случая лицето е било невъзможно да бъде

намерено, което безспорно поставя работодателя в обективна невъзможност да изпълни дължимото. Във връзка с изложеното в касационната жалба се иска отмяна на решението като неправилно, издадено при наличието на множество процесуални нарушения и нарушения на материалния закон и да се постанови решение, с което да се отмени издаденото наказателно постановление.

В проведеното съдебно заседание касаторът се представлява от адвокат Н., който намира решението за неправилно и незаконосъобразно. Намира, че не е разгледан въпросът за обективната невъзможност законодателят да изпълни своето задължение спрямо работника. Счита, че от страна на работодателя са положени нужните усилия и опити работникът да бъде намерен, изпратени са покани. Същият не се е явил да си получи възнаграждението. Исква отмяна на решението и на НП, както и присъждане на разноски, за което представя списък.

Ответникът по делото се представлява от юрисконсулт Т., който иска да бъде да потвърдено решението на СРС като правилно и законосъобразно. С жалбата се прави неправилна интерпретация на събраните по делото доказателства. Моли да бъде да потвърдено наказателното постановление. Прави възражение, евентуално за прекомерност на адвокатския хонорар. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, чрез прокурор П. счита, че следва да бъде оставено в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, XVI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На 03.06.2024 г., 06.06.2024 г. и 10.07.2024 г. служители от Дирекция „Инспекция по труда“ - С. (ДИТ С.) са извършили проверка за спазване на трудовото законодателство на дружеството „ИФ 81“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК]. По време на проверката, при преглеждането на ведомостите за заплати, е установено, че в качеството си на работодател дружеството е начислило, но не е изплатило трудовото възнаграждение за месец септември 2023 г. на своя служител В. М. Т.. Проверяващите инспектори дали задължително предписание № 1 на дружеството, като е даден срок за изплащане на посоченото възнаграждение до 31.07.2024 г. Даденото предписание е формулирано по следния начин: „Работодателят да изплати уговореното и начислено трудово възнаграждение на В. М. Т. за положения от него труд през месец 09.2023 г., съгласно чл. 128, т. 2 от КТ“. За посочената по-горе проверка е съставен протокол за извършена проверка (ПИП) № П./10.07.2024 г., връчен на упълномощения представител на дружеството на 10.07.2024 г., срещу подпис. В периода от 04.09.2024 г. до 16.09.2024 г. е извършена последваща проверка на дружеството. По време на проверката инспекторите установили, че към 16.09.2024 г. дружеството жалбоподател не е изпълнило даденото му, задължително за изпълнение, предписание под № 1 в ПИП №П./10.07.2024г и не е изплатило възнаграждението на В. М. Т. за посочения месец 09.2023 г., в дадения от ДИТ-С. срок- до 31.07.2024 г. До приключването на повторната проверка работодателят не предоставил никакви платежни документи, с които да докаже изпълнение на даденото му предписание.

На 17.09.2024 г. в сградата на Дирекция „Инспекцията по труда“- С., в присъствието на управителя на дружеството жалбоподател, е съставен АУАН на същото, затова, че не е изпълнило предписание на Инспекцията по труда, дадено в протокол за извършена проверка ПИП №П./10.07.2024 г., под № 1, в указания срок - до 31.07.2024 г. АУАН е връчен срещу подпис на присъстващия представител на дружеството.

В преклузивния срок на чл. 44 от ЗАНН, при административнонаказващия орган били депозирани писмени възражения, в които били изложени съображения аналогични на посочените в жалбата.

Въз основа на АУАН и при съобразяване на направените възражения, е издадено и обжалваното НП № 22- 2400325 от 20.11.2024г. от Директора на дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, на „ИФ 81“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева.

На първо място, съдът намира, че са налице няколко безспорни обстоятелства - първо, че между дружеството и работника Т. е съществувало трудово правоотношение и второ, че липсват подписи на Т. във ведомостите за заплатите.

В крайна сметка, СРС е установил, че по делото няма приложени писмени доказателства, които да удостоверяват изпълнение на даденото на дружеството предписание в посочения срок. Районния съд е обсъдил събраните писмени и гласни доказателства въз основа на които е приел за безспорно установено, че безспорно се установява, че работодателят, в лицето на „ИФ 81“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], не е изпълнил даденото му в точка 1, от инспекторите на дирекция „Инспекция по труда“ - С. предписание, в протокола за извършена проверката № П./10.07.2024 г.

Решението е правилно.

Настоящата касационна инстанция споделя правните изводи на СРС. Изплащането на трудовото възнаграждение е едно от основните задължения на работодателя по трудовото правоотношение (чл. 128 и чл. 242 КТ). То представлява престацията от работодателя на работника или служителя за предоставената му на разпореждане и за ползване работна сила. Тази корелативна връзка между предоставената работна сила и трудовото възнаграждение е неговата същностна черта, изразена и в наименованието му. Трудовото възнаграждение е основният стимул за труда на работника или служителя. То е неразривно свързано с осъществяването на правото на труд, най-често е негова цел и необходимо условие за достойно човешко съществуване. В тази връзка е и разпоредбата на чл. 48, ал. 5 от Конституцията на Република България. С оглед това, с разпоредбите на чл. 128 в т.1 и т.2 са предвидени като самостоятелни и отделни задължения начисляването на работната заплата и изплащането ѝ. В процесния случай не се спори, че към датата на възникване на задължението за дружеството – работодател – 01.08.2024г. уговореното трудово възнаграждение е начислено във ведомостта. С това е изпълнено задължението по чл. 128, т.1 от КТ. Съгласно разпоредбата на чл. 270 ал. 3 от КТ изплащането на трудово възнаграждение би могло да се удостовери не само чрез подпис на ведомост, но и по друг начин в предвидените в цитирания текст начини-чрез разписка или представяне на банково извлечение за извършен превод за сметка на работника. Следователно въпреки несъдействието на работника, дружеството работодател е могло да открие сметка на лицето и да изплати работната му заплата. Съдът намира, че позоваването на копие от кореспонденция по вайбър, не може да се приеме за писмено доказателство, събрано по надлежен ред и форма. Като не е изпълнил даденото предписание дружеството е допуснало нарушение, за което правилно е санкционирано. На следващо място съдът счита, че нарушението не е маловажно по смисъла на чл. 415в КТ.

По изложените съображения, оспореното решение се явява правилно и следва да бъде оставено в сила. При този изход на спора в полза на ответната страна е дължимо юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Воден от горното, АССГ, XVI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1173 от 28.03.2024г. по нахд № 17262 описа на СРС за 2024г., с което е потвърдено НП № 22-2400325 от 20.11.2024 г., издадено от Директор на дирекция „Инспекция по труда“ - С. .

ОСЪЖДА „ИФ 81“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на Дирекция „Инспекция по труда“, С.

юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 100/сто/ лева.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ